

Med sump på Sundet

Ravanis skriver om Wasa – den sista kvassens historia. > s. 3

Tyst vår?

Det ser mörkt ut för våra flygande vänner – småfågelbeståndet minskar. > s. 6

Massor av idrott på samma plats

Lerberget har blivit navet – Höganös har koncentrerat idrottshallarna hit. > s. 8

Byabladet

Nummer 1 2022

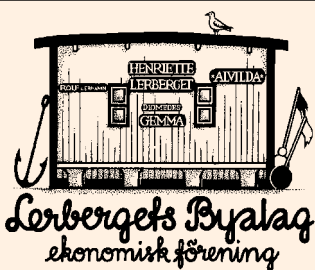

Härligt på hamnen?

Att hamnen är byns älskade medelpunkt är de flesta överens om. Men hur dess framtid ska se ut är en vattendelare. > s. 2, 4–5 och 10–11

Esther Irell-Hedlund och pappa Per Hedlund njuter sitt eftermiddagsfika på februaris sista dag. De utnyttjar hamnen året runt och stortrivs här.

FOTO: INGEMAR HERTTING

Byabladet

Medlemsblad för Lerbergets
Byalag ekonomisk förening.
Nr 1 2022 · Årgång 36
Bankgiro: 5063-8345
Swish: 1231579218

Ansvarig utgivare:
Ingemar Hertting
Trycks av:
Indieprints Höganäs AB

Kontakt:
Byabladet c/o Ingemar Hertting
Lerbergets byaväg 7,
263 52 Lerberget
Tel: 0733-877807
E-post: byabladet@lerberget.se

Tipsa om vad du tycker tidningen ska ta upp! Önskas insänt material i retur, kom ihåg att bifoga kuvert med adress och frimärken!

Nya medlemmar hälsas välkomna till Lerbergets Byalag. Medlemsavgift 200 kr per hushåll, dvs boende i byn.

Boende utanför byn kan ansöka om att få Byabladet mot portokostnad 75 kr per år.

Redaktionskommitté:

byabladet@lerberget.se

Ingemar Hertting
ingemar.hertting@lerberget.se
073-387 78 07

Ingrid Hallberg
inghal@telia.com
070-877 73 34

Maria Falkborn Sandemyr
maria.falkborn@gmail.com
070-982 10 26

Per Ljunghall
byabladet@ljunghall.nu
070-528 20 23

Webmaster: Martin Cox
webmaster@lerberget.se

Ordförande har ordet

Vi äger vår egen framtid – tillsammans

Det går snabbt, ett år. Åren sägs gå snabbare när man blir äldre. Samtidigt sägs det att tiden går fort när man har roligt. Är det rentav så att äldre har det roligare än yngre? Nej, knappast. I glädjen finns det nog inga större åldersskillnader; det finns alltid mycket att glädja sig åt, oavsett ålder. För närvarande gläds jag mest åt vårtecknen, vilka dyker upp allt eftersom. Först vittnade snödropparna om att vinterns grepp var på väg att lossna, sedan började talgoxarna låta lite piggare på rösten och vips, så drillade en lärka högt i skyn.

En grupp människor tycks inte ta årstiderna på större allvar. Jag tänker förstås på alla dem – för de är ganska många nuförtiden – som tar sig ett dopp i havet oavsett tid på året. Även hos oss i Lerberget ser man dem knata ut på piren, byta om i lä av parapeten och sedan snabbt i. Vår badstege längst ut är verkligen en tillgång! Jag tillhör inte de riktiga vinterbadarna, jag behöver en bastu att fly in i efter doppet. En sådan tur att vi har fått en bastu för oss som är lite klenare byggda.

Bastuns tillkomst var ett uttryck för att Lerberget vill utvecklas, samma sak är det med kiosken som ännu bara fått visa upp sig helt kort. Förhoppningsvis får den göra *come back* till sommaren, så att trycket på hamnplanen fördelas lite bättre. Kommersen i Hoddan krockade mycket med annan trafik och inkräktade på en del annat, inte minst galleriverksamheten och sillgrillningen.

Liksom kiosken är det med planen på en samlingslokal, inte alla uppskat-

tar den. Man kan vara direkt berörd genom att byggnaden skymmer ens utsikt i någon vinkel, men en annan konflikt ligger i vems hamn den ska vara. Den frågan berör oss alla i byn. Ska byalaget arbeta för en mer sluten by med minimala förändringar, ska vi arbeta för en by med större gemenskap och/eller en by som öppnar sig mot omvärlden?

Unikt för oss i Lerberget är att vi själva delvis råder över utvecklingen. Vår campingplats, och i viss mån även hamnen, ger oss förutsättningar att skapa den by vi vill bo i. Satsningen på kiosken tillfredsställer främst besökare utifrån, glass till byborna hade inte krävt en egen byggnad. Att bygga en samlingslokal är mer för oss själva (och då tar jag mig friheten att inbegripa segelsällskapet). Endast med en vettig lokal kan vi utveckla föreningsverksamheten året runt.

Frågan om byns framtid ägs av medlemmarna, och det sker på föreningsstämman. I år är den förlagd till Lerbergets församlingssal, och jag hoppas verkligen att många kommer dit och tar del av vad som hittills gjorts och tycker till om framtiden. Och så gammal jag är kan jag inte tro annat än att framtiden är glädjefylld!

Ingemar Hertting

Vackert så in i kvassen

Syskonen Ravanis har skrivit en unik bok om en unik båt.

Den sista seglande kvassen! Kvassen?

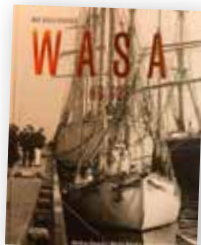
Är man osäker på vad en kvass är rekommenderas *Den sista kvassen* – *Wasa HG 622*, som släpptes veckorna före jul. I boken beskrivs inte bara vad en kvass är, utan en massa historia kring fisket i norra Öresund och södra Kategatt under 1900-talet. Författare är brödraparet Mathias och Martin Ravanis i Nyhamn tillsammans med systemen Susanne Ravanis från Höganäs. Och en kvass är alltså en fiskebåt med inbyggd sump, som håller fisken färsk tills det är dags att landa den i hamn.

Wasa är den sista seglande kvassen i Sverige som finns kvar, och den finns i form av ett renoveringsobjekt på brödernas snickeri utanför Nyhamnsläge. Något för den händige, skulle säkert en tvivlare säga med ironi vid åsynen av skutan, men om bröderna Ravanis är kända för något så är det just händighet, i synnerhet med gamla trätråbåtar.

För att göra en lång historia kort: Lite av en tillfällighet kommer bröderna Ravanis över *Wasa* våren 2014. Hon är illa sargad av stormen Sven, och ägaren har inlett upphuggningen

Wasa – den sista kvassen

Mathias Ravanis,
Martin Ravanis och
Susanne Ravanis |
Breakwater Publishing
2021

på kajen i Torekov. Arbetet avbryts, och efter ett antal turer fraktas skrovet till Kullahalvön och brödernas snickeri. Eftersom *Wasa* är den sista av sin sort blir utmaningen oemotståndlig för Mathias och Martin: *Wasa* ska räddas och sättas i skick!

Förvisso är boken om *Wasa* ett sätt att finansiera delar av detta gigantiska arbete, men den har därutöver ett stort värde i sig. Syskontrion har utfört ett imponerande arbete genom arkivforskning, intervjuer, uppmättningsarbete och slutligen ritningsarbete. I boken får vi följa *Wasas* snart 117-åriga historia, allt från det hon byggdes på Råå som seglande kvass för fiske vid Anholt fram till de sista decennierna som turboat mellan Torekov och Hallands Väderö. Där emellan hann hon även tjäna staten

som bevakningsbåt under andra världskriget och även dykfartyg vid bärgning av vrakgods. Vid ett tillfälle gjorde hon till och med en avsticikare till London – mest på skoj!

Men i grund och botten var *Wasa* en fiskebåt, och just fiskenäringen får ett stort utrymme i boken. Vi får följa båtens olika ägare i med och motgång, och den verkliga motgången inträffade strax efter andra världskriget, då *Wasa* strandade vid Margreterberg norr om Höganäs. Besättningen utgjordes då av tre bröder, endast en av dem överlevde.

Boken om *Wasa* är en imponerande kulturgärning genom sin dokumentation av en näring som sysselsatte massor av människor längs den nordvästskånska kusten. Den handlar mycket om livet till sjöss, men också om människorna därhemma, inte minst fiskarnas familjer. Och så handlar den om vår syn på havet och den rovdrift vi har utsatt – och fortfarande utsätter – det för. Boken avslutas med en novell där *Wasa* ges en egen röst och beskriver sitt långa händelserika liv. En vacker och tänkvärd bok!

Ingemar Hertting

Det händer i byn:

Föreningsstämma i Lerbergets kyrka
söndag 20 mars klockan 14.

Konst i Galleri Hoddan under påsk och
valborg.

Badbryggan går i den 22 april.

Strandrensning och sjösättning – 23
april kl 10.

Valborgsfirande vid stranden 30 april.

Arbetsdag i hamnen den 7 maj.

Konst på temat Hav och hållbarhet av
barnen på Lerbergets förskolor den
11–15 maj i Galleri Hoddan.

Midssommarfirande på hamnplan. Alla
välkomna att klä midssommarstången
klockan 10. Dans och musik klockan 15.

Sillgrillning på hamnplan fredagar
från kl 19.00, juli månad.

Konstutställningar i Galleri Hoddan
23 juni–25 augusti.

Fler vår- och sommaraktiviteter
planeras så håll koll på [lerberget.se](#), [Facebook](#) "Byalaget" och på
anslagstavlor.

Ola Selmén vill inte se den byggnad byalagets styrelse föreslår på hamnplan.

För eller emot ny lokal

Den nya samlingslokalen på hamnplan skapar spänningar i byn.

**Snart är det åter dags för stäm-
ma i byalaget. En av de hetaste
potatisarna på många år är den
byggnad på hamnen som – om
den blir uppförd – ska inrymma
både en samlingslokal och en
plats där segelklubben kan ha sin
verksamhet.
(Åtminstone de delar av den som
bedrivs på land.)**

Det finns starka åsikter i byn om både byggnaden och om hur själva processen har sett ut. Sigbritt Lundin-Gunnarsson vill gärna se en ny byggnad på den föreslagna platsen. Ola Selmén vill inte ha den där, åtminstone inte med den utformning som finns på förslag.

– Jag kan inte nog understryka att jag är ju för en samlingslokal, men tycker att detta är ett dåligt förslag, säger Ola med emfas.

Han har flera invändningar, bland annat på storleken.

– Jag undrar om det finns ett behov av en lokal som kommer att bli 32 meter

lång, för den här byn. Är det inte en väl tilltagen samlingslokal?

Sigbritt ser saken annorlunda.

– Vi behöver ju en samlingslokal i byn. Och hamnen är den naturliga mötesplatsen. Det här ju hit folk drar sig. Som det är nu så har vi fått vara på lite olika ställen när vi ska ha årsmöten, och möten i kommittéerna, till exempel.

Ola jämför byggnaden med en annan, lite oväntad byggnad.

– Den är lika lång som Kärnan är hög, den är 35 meter. Det är en väldigt, väldigt stor lokal i en väldigt mysig hamn.

Han tycker också att det är konstigt att den ska ligga längs med havet och skärma av så stor del av hamnplan från vattnet. Men Sigbritt tror inte att utsikten över Sundet skulle förvinna för dem som bor närmast hamnen.

– Så länge Aina bodde i det hus som Ola bor i, då stod det ju höga båtar på hamnplanen, förutom ett par månader mitt på sommaren. Hon hade ingen sikt

över huvud taget. Men nu ser man ju att det inte är någon skillnad på höjden på [den nya byggnaden] och det skräp som står där nu.

Både Sigbritt och Ola tycker att det är viktigt att segelklubben får sina behov tillgodosedda.

– De behöver ju ha en plats att träffas på och ha sina utbildningar till exempel. De ska ju också få en byggnad, men det blir ju med omklädningsrum, och där ska de kunna ha sitt material, säger Sigbritt

Men Ola vill inte att klubben ska drabbas av den konflikt som han menar kommer att dra ut på tiden.

– Segelklubben är ju i ett akut behov av en lokal.

Men det motstånd som finns i byn kan, enligt Ola, försena bygget med sex till åtta år,

– Det innebär att inte heller segelklubben kommer att få någon lokal under den tiden.

Ola ser hellre en mindre lokal speci-

Sigbritt Lundin-Gunnarsson står bakom styrelsens förslag om ny samlingslokal.

– avståndet är stort

Det är långt mellan "för" och "emot".

ellt för segelklubben på hamnen, och en större samlingslokal på campingen. Eller att man använder hoddorna med viss modifiering, kanske med skjutvägar för en flexibel rumsindelning.

Men hoddorna, där vi ses för intervjun, ger Sigbritt inte mycket för som alternativ plan.

– Ja, vi (i trivselkommittén) har ju varit här bland annat, men här blir ju väldigt trångt. När man har haft informationsmöte så har man fått ha det i omgångar, säger hon.

Det Ola är mest kritisk till är hur de närmast berörda har – eller inte har – gjorts delaktiga i processen.

– Det har varit extremt knapphändig information under hela processen. Som jag har förstått det: sedan 2012 har man inte frågat medlemmarna om detta, men man driver den här frågan.

Detta trots att det enligt Ola finns stora frågetecken kring om projektet ens är genomförbart. Ett antal försäkringsbolag ska ha vägrat försäkra en

byggnad under dämningshöjd, och bygglovsfrågan är oklar, säger han.

– Man är ju nyfiken, så klart. Hur går detta?

Sigbritt lägger sig inte i just det den frågan, utan utgår från att teknikaliteterna är lösta.

– Det kan ju inte jag diskutera för det vet ju de bäst som håller i bygget.

Ola sammanfattar lite sammanbitet:

– Man vill ju få veta om behovsanalysen och risk-/konsekvensanalysen, men också när det står i de egna stadgarna att [styrelsen] ska jobba för de gemensamma intressena; när börjar man riskera byaandan? Det här är ju saker man skulle vilja diskutera. Vad säger byborna om detta?

Sigbritt har idéer om hur lokalen skulle kunna användas – möten, föredrag, olika cirklar, med mera – men landar hela tiden i samma insikt.

– Det är trevligt att vara här nere. Det är ju det.

Text och foto:
Per Ljunghall

Epilog

Sedan intervjuerna med Ola Selmén och Sigbritt Lundin-Gunnarsson gjordes har byalaget delat ut ett informationshäfte om samlingslokalen på hamnen. Ola reagerar starkt i ett mejl:

”Sedan är det ju otroligt att styrelsen delar ut ett kompendium i brevlådorna med ett fotomontage med en bild på en liten samlingslokal där proportionerna inte stämmer med verkligheten.

Under två år har styrelsen sagt att samlingslokalen strukits från årsmötet eftersom de inte kunnat hålla informationsmöten på grund av covid.

Och nu när de kan ha informationsmöte väljer de ändå envägskommunikation till medlemmarna. Inte ok att det riskeras att fattas beslut på felaktiga grunder.”

Sigbritt vill gärna komplettera med att hon tror att ”bus och stölder kan stävas om fler bybor syns på hamnen och i den tilltänkta samlingslokalen. Vi älskar hamnen i Lerberget. Den har byggts om och vårdats av oss som bor här. Och det är naturligtvis på hamnen som vi ska ha den planerade samlingslokalen.”

Blir det tyst i markerna?

Det finns anledning till oro för fåglarna.

Dagarna blir allt längre. Våren närmar sig med spirande blommor och fågelsång, en tid vi alla ser fram emot. Men hur är det? Är fågelkören verkligen lika massiv numera som den var för bara ett par decennier sedan. Faktum är – nej. Mer än en tredjedel av alla Sveriges fågelarter uppvisar minskande populationer. Bland dem som flyttar till tropikerna, främst sångare och andra insektsätare, är numera mer än hälften rödlistade, det vill säga starkt hotade.

Det finns flera orsaker till att antalet fåglar minskar. En av dem är att våra insekter blir färre och färre. Intensiv insektsbekämpning, särskilt söderöver, har varit effektiv men inte bara drabbat skadeinsekterna utan alla insekter, skadliga eller inte.

Andra orsaker är ökenspridning och torka. Effektiviserat jord- och skogsbruk skapar så kallade monokulturer där det inte finns livsrum för vare sig fåglar eller deras föda. Övergödning och gifter slår ut exempelvis blåmusslor, som är stapelföda för våra ejdrar. Vildminken,

som inte har några naturliga fiender, har snabbt spridit sig. I samma takt har fåglar utmed kuster och vattendrag minskat i oroväckande grad.

De rödbenor vi vintertid ser vid stranden utmed södra Lerberget är flyttfåglar från Island. När våren kommer återvänder de till sin ö. Våra egna Lerbergs-rödbenor är borta som häckfåglar, liksom den större strandpiparen. Till detta har säkert minken varit en starkt bidragande faktor. Staren, som tidigare häckade i var och varannan trädgård, är numera en sällsynt häckfågel i Lerberget. Här har intensiv skydds jakt i anslutning till bär- och vinodlingar i övervintringsområdena spelat en stor roll.

Men det finns också glädjeämnen i den allmänt tråkiga utvecklingen på fågelfronten. Visserligen har lövsångarna blivit färre hos oss, men de har ersatts av gransångare av den kontinentala rasen. Redan tidigt på våren hörs deras karaktäristiska sång ”sill-salt-sill-sill-salt-sill”. Den vackra rödstjärten har blivit mycket vanligare. Den anländer i april och dess tydliga och klara sång hörs från både skog och trädgård.

Tofsmves

Gransångare

Rödbena.

Andra arter som upptäckt Sverige är den snövita ägretthägern, trädgårdsträdskryparen och den brandkronade kungsfågeln.

Våra hornugglor, som sedan 1990-talet varit trogna vintergäster i tallarna vid campingen, har inte visat sig i år. De har förmodligen hittat en annan övervintringsplats i någon tät gran eller bokhäck. Mården, som numera ses i Lerbergsskogen, har förmodligen inspirerat dem till att söka säkrare vinterkvarter. Den gör livet svårt även för ekorrarna i skogen. En ekorre är visserligen snabb, men mården är snabbare.

Ny invandrare i Lerbergsskogen är den söta lilla tofsmesen. Om man har lite tur kan man få höra dess ”trrritt-trrritt-trrrriiiiit” uppifrån tallkronorna.

I vinter har vi haft besök av en annan sentida invandrare. Den svarthakade buskskvättan. Ett exemplar har hållit till utmed stranden i södra Lerberget och ett annat från campingen norrut upp mot Kvickbadet. Den svarthakade buskskvättan är vanlig i Mellan- och Sydeuropa. Här i Sverige har den börjat häcka först under senare år. Den är ganska tuff och vinterhårdig. Många stannar kvar om vintern

inte blir för svår, medan vår vanliga buskskvätta alltid drar söderut.

Det är fler arter som ändrat sina flyttningsbeteenden. Numera övervintrar många rödhakar, och det är inte ovanligt att vintertid se en och annan sädesärta utmed stranden. Även koltrastarna är ovanligt många numera. Våra egna stannar och dessutom fylls det på med koltrastar som kommer norrifrån men väljer att stanna hos oss hellre än att dra vidare söderut. Det är en fördel att inte flytta längre än nödvändigt. Den hanne som är först tillbaka på häck-

ningsplatsen hittar förmodligen den bästa platsen för boet och har då också störst chans att hitta den finaste honan.

I naturen, liksom i vår övriga omvärld, sker ständiga förändringar, inte alltid till det bättre. Vi får dock hoppas att vi även under nya vårar får följa ejdersträcket i början av april, att vi får se gås- och tranflockar som drar in över sundet, får fascineras av svalornas luftakrobatik och mötas i skogen av en mångstämmig fågelkör.

Text och foto:
Björn Elmlund

Lerberget samlar Höganäs

Det har hänt mycket på Lerbergets idrottsområde. På Lerbergets IP har friidrotten etablerats vid sidan om fotbollen, och strax norr om sim- och sporthallen har Friskis och Svettis, Kullabygdens Tennissällskap och Höganäs Gymnastikförening fått nya hallar.

Dessutom har en privatfinansierad padelhall sett dagens ljus.

Text och foto:

Ingemar Hertting

Tennis

Sedan några månader har kommunens tennisentusiaster nytt tak över huvudet i och med att den nya hallen kunde tas i bruk.

– Vi är supernöjda, säger Jonas Hessler, ordförande i Kullabygdens Tennissällskap som driver hallen på kommunens uppdrag.

– Här har vi en toppmodern hall som tekniskt ligger i framkant. Vi satsade på en vassare belysning än vad som är standard, och den har lockat långväga besökare. Och från Helsingborg kommer många sedan IS Götas hall brann upp i november.

Tidigare delade tennisen lokaler med gymnastiken i en hall som dömdes ut för några år sedan. Båda föreningarna behövde större ytor, och resultatet har blivit att de nu har fått varsin ny hall. För tennisen har det inneburit ett stort lyft.

– Förutom en modern hall med fyra banor har vi också fått plats till sociala ytor där man kan vänta på sina tränande barn, ta en fika eller sitta och jobba, berättar Jonas.

– Dessutom finns ett konerensrum som man kan hyra plus ett enklare gym där man kan värma upp.

Kullabygdens Tennissällskap satsar på breddtennis – ”tennis för alla” – med ett tydligt fokus på barn och ungdomar. Ett samarbete med kommunens skolor håller på att utvecklas för att fler ska ges möjlighet att prova på tennis. Med den nya hallen har tennisen i Höganäs fått en naturlig samlingspunkt plus att föreningen fått bra lokaler för sin egen klubbverksamhet.

Kullabygdens Tennissällskap har cirka 300 medlemmar, varav två tredjedelar är barn och ungdomar.

Gymnastik

För inte så många år sedan delade tennisklubben och gymnastikföreningen hall i Lerberget, och det skrevs mycket i tidningen om hallens eländiga skick. Bland annat läckte taket, och ibland kunde det behövas tio hinkar att fånga upp regnvatten i hallen. Kommunen insåg att den inte gick att renovera med bra resultat, och lösningen skulle vara en ny hall för föreningarna att dela på.

– Men så blev det inte, berättar Krister Andersson, ordförande i Höganäs Gymnastikförening.

– Istället blev det två hallar, och den nya gymnastikhallen stod klar i december 2020. Här har vi fått en modern hall med bra plats för hoppträning på bottenplanet och för fristående övningar på ovanvåningen.

Höganäs GF har drygt fyrahundra aktiva i föreningen med stark tonvikt på barn och ungdomar. Just nu bygger man upp en ny generation efter många mycket framgångsrika år. För oss som inte är aktiva har föreningens julshow varit skyltfönstret, men den har fått ställas in två år i rad på grund av pandemin.

– Det har inneburit ett svårt avbräck för oss, berättar Krister.

– Dels ekonomiskt och marknadsföringsmässigt, men kanske främst för att julshowen har varit kittet i föreningen. Där har bredd och spets haft möjlighet att samarbeta i ett gemensamt projekt.

Pandemin har också inneburit att läger och mycket annat fått ställas in, vilket lett till en del avhopp på tränarsidan.

– Nu gäller det för oss att hitta tillbaka och växa in i kostymen igen, menar Krister, som gläds åt att åter kunna planera in läger för skolloven 2020.

idrott på ett ställe

Jakob Wieslander från Lerberget i träningstagen.

Padel

Om tennisen har en lång historia får padel anses vara en mycket modern racketsport med rötterna i Mexico. Via Spanien har den spridits i Europa, och det var i Spanien som Dov Gotman och hans fru fascinerades av sporten. Hemma i Höganäs försökte Dov få kommunen intresserad av en padelanläggning, men efter många turer blev det istället ett helt privat initiativ som ledde till dagens padelanläggning strax norr om Höganäs Sportcenter i Lerberget.

– Padelbanorna i Höganäs var bland de första i Sverige, men när man fick en inomhushall i Ramlösa försvann många spelare dit, berättar Dov.

– Då fick vi till sist kommunen att släppa en bit mark så att vi kunde bygga vår egen hall, som stod färdig 2016. Nu byggs hallen till för ytterligare banor, och när allt är klart ska vi ha elva inomhusbanor och fem utomhusbanor. Till sommaren

räknar vi med att öppna vår restaurang med uteservering.

Varför detta enorma padelintresse? Dov anger några skäl till att så många fått upp ögonen för den nya sporten.

– För det första är det en mycket rolig sport. För det andra är det lätt att komma igång, tröskeln in är låg. Samtidigt är utvecklingsstegen lång, du kan alltid bli bättre. För det fjärde är det väldigt socialt, man är fyra personer på en liten yta och det skrattas mycket under spelet. Och den lilla ytan är ett argument i sig, padel behöver inte ta så mycket plats.

Dov jämför med golfens genombrott som folksport på 1980- och -90-talen, men för att padeln ska överleva måste ungdomarna engageras. Men en skillnad mellan padel och många andra idrotter ligger i finansieringen. Padelbanor har oftast byggts utifrån privata initiativ och inte föreningar, vilket gör det något dyrare med padel. Å andra sidan är man fyra som delar på kostnaden för en banhyra. I Höganäs är närmare 400 personer engagerade i olika träningsgrupper och ett hundratal lag är med i seriespel.

Stugor nytt i utbudet på campingen

”Det finns en stor efterfrågan på billigare boende från dem som vandrar på Kullaleden”, berättar Peo Nilsson, vår campingarrangör sedan flera år. ”Innan pandemin fick vi dagligen förfrågningar, utvecklingen har varit helt fantastisk.”

Därför har nu fyra campingstugor kommit på plats i skogen söder om receptionsbyggnaden. De har tidigare stått på Råbocka camping i Ängelholm, som Peo också driver tillsammans med Madelene Bernaxel.

– Vi transporterar hit dem i befintligt skick och renoverar dem på plats här. De kommer inte att ha vatten och avlopp, utan endast el indrag.

Många bybor höjde säkert på ögonen när Höganäs kommun för några veckor sedan hade inne en annons i HD om sökt bygglov för campingstugorna. Det är alltså inte byalaget som tagit initiativ till detta, utan arrendatorn. Styrelsen ställer sig förstås positiv till att campingplatsen utvecklas, och det förs en kontinuerlig dialog med arrendatorerna Madde och Peo.

– Det är ju viktigt att vi förvaltar den-

na fantastiska campingplats, menar Peo.

Vad står på tur när campingstugorna är på plats?

– Det finns kvar två byggnader med 70-talsstandard, menar Peo.

– Dels är det receptionsbyggnaden och dels en toalettbyggnad.

En större och modernare reception skulle även kunna hysa en mindre butik, vilket skulle höja campingens standard generellt och dessutom medföra bättre öppettider i receptionen.

Ett mer akut behov är ett stängsel mot Lerbergsskogen. De som har plats närmast skogen upplever ibland en otrygghet, och det har förekommit en del småstölder. Byalaget är positivt till detta och har ansökt om bygglov.

Långliggare eller kortliggare, hur ser trenden ut i Lerberget?

– I Råbocka har vi cirka 200 ekipage på kö inför säsongen, men så är det inte i Lerberget, berättar Peo.

Senaste tidens utveckling av drivmedelskostnaderna och elbilarnas intåg kan komma att ändra på detta, tror han. Men det ska alltid finnas plats för spontanbesök.

Text:

Ingemar Hertting

Gillar du att läsa Byabladet ...

... och är sugen på att skriva, intervju, komma på artikeluppslag eller fotografera?

Vi är ett glatt gäng i Byablads redaktion men vi behöver bli fler om tidningen ska finnas kvar och leva vidare. Du måste inte ha nå-

gon erfarenhet från att göra tidning tidigare.

Nyfikenhet och ett genuint intresse av Gamla Lerberget räcker långt. Vi har roligt, är kreativa och hjälps åt!

Hör gärna av dig: byabladet@lerberget.se

När det

Jag drömmer om ...

... att Gamla Lerberget en dag inte längre som förr i världen skall betraktas som ”utrikes”, en öde ö med nästan obefintliga vägförbindelser inåt landet och till andra byar.

Jag drömmer om ...

... att nya och gamla Lerberget skall vara Lerberget rätt och slätt. Vi har så mycket gemensamt att den frågan i själva verket inte ens skulle behöva nämnas.

Allt som är dyrbart och viktigt för både vuxna och barn borde inte kända av några gränsdragningar. Skola, idrott, kyrka och åkrar och ängar som en gång i tiden våra förfäder odlat är nu plats för hus och hem för nya generationer där alla ska känna samhörighet.

Jag drömmer om ...

... att ”gränser” av mindre synligt slag inom den gamla byn heller inte borde finnas. Att det är skillnad inom den så kallade ”marknaden” beroende på var man bor, är inte unikt för denna del av världen.

Vi är alla olika tack och lov och har olika värderingar på saker och ting i våra liv. Detta borde i den bästa av alla världar (byar) inte ge upphov till avund, missunnsamhet och ovilja till samarbete. Viljan att gå mot samma mål för hela byns bästa borde vara självklart. Men vi är bara människor och ibland skaver det.

Hur hade Lerberget sett ut om inte alla, oavsett var man bor, hade hjälpts åt genom åren, allt frivilligt arbete för alla, av den enkla anledningen att man tycker så mycket om Lerberget.

Alla orkar inte, hinner inte, hjälpa till lika mycket. Det spelar inte så stor roll, bara en positiv anda och en positiv vilja får genomsyra det som sker. Skvaller och förtal sprider precis den motsatta stäm-

blåser mot förändring

En liten ensam gård vid Esperödsvägen, tiden före väg 111 och som försvunnit. Tant Anna hade en föregångare till dagens gårdsbutiker där man kunde köpa ägg och potatis.

BILD: MATS HALLBERG

ningen. Ärliga samtal öga mot öga är bättre än sociala medier, typ Facebook och liknande.

Nu behöver vi en gemensam lokal, efter en lång tid av avstånd och ensamhet, så att vi kan leva upp till vad som var verklighet i byn för bara några år sedan, då vi hade träffar för både unga och äldre, föredrag, vinprovningar, kurser, cirklar av olika slag m.m. Vi hade tillgång till lokaler som rymde många och där vi kunde umgås på ett

öppet och bra sätt. Nu är det en ny tid på många sätt.

Jag drömmer om ...

... att en gemensam samlingslokal i hamnen blir verklighet efter den noggranna planering som pågått under så lång tid, en samlingsplats för alla i Lerberget. Jag är säker på att alla hänsyn kommer att tas efter att alla fått möjlighet att tycka till. Vi kommer att för lång tid framöver värdesätta och som alltid

på bästa sätt vårda det som vi äger tillsammans. Processer likt denna tar tid, det är inte första gången invånarna polariserats och riskerat bysämjan, men efter att ha luftat åsikter åt alla håll, till slut enats till det bästa.

Jag drömmer om ...

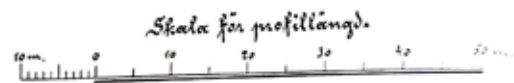
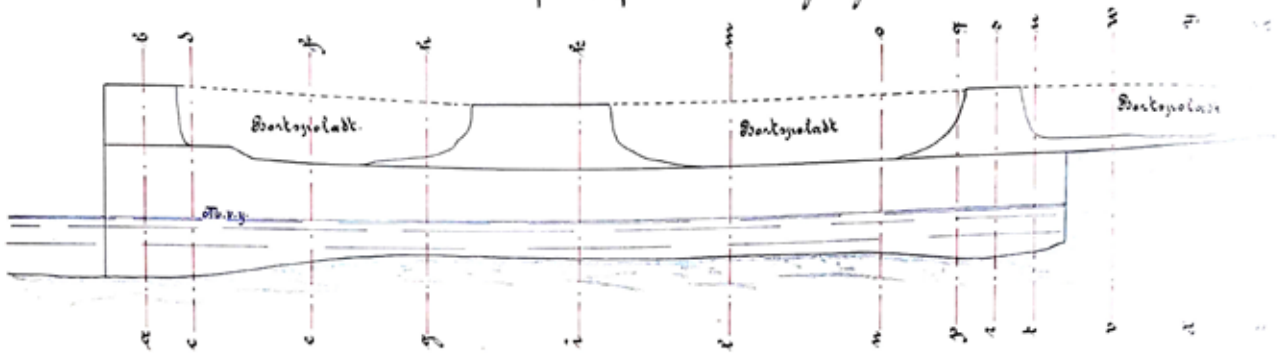
... ett positivt beslut på årsstämman i frågan om den nya samlingslokalen på hamnen.

Ingrid Hallberg

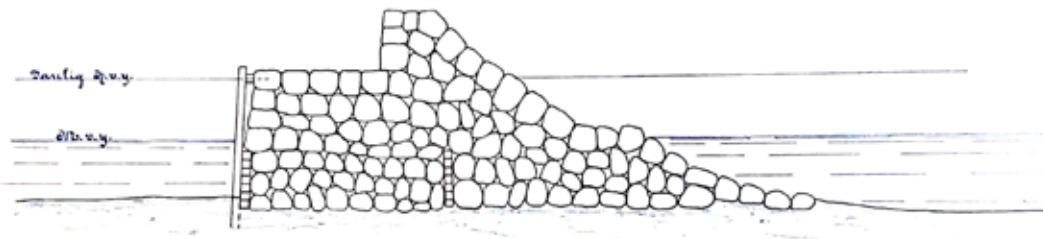
— Lerbergets hamn. —

Stockholm den 12 Nov. 1903.

O. Hedest. Profil af norra vägbrytaren.

Sektion a-b

Sektion c-d

Sektion e-f

